

«...έβαζαν μουσική στην διαπασών γιατί τους ενοχλούσαν οι θρήνοι και οι ολοφυρμοί των αθώων θυμάτων...» (Αθανάσιος Ε. Καραθανάσης, Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ. Πρόεδρος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=169937>]

Και στην Σμύρνη και στα προάστια στο Κορδελιό, στο Τεπετζίνκι, στο Καρατάς, στην Καραντίνα, στο Σεβδίκι, και όπου αλλού Ελληνισμός στην Μ. Ασία γίνονταν τα απάνθρωπα, πού ανθρώπου νους δεν χωρεί κι ούτε αυτόπτης μάρτυς τα είδε να τα εξιστορήσει. Κι όσοι τα έζησαν, τα είδαν και από θαύμα σώθηκαν, ως τον θάνατό τους αρνούνταν να τα διηγηθούν. Τέτοιο ήταν το βάρος στην ψυχή τους. Κάποιοι όμως πήραν το θάρρος και τα κατέγραψαν όσα φοβερά και ανήκουστα υπέστησαν στην αιχμαλωσία. Αναρίθμητοι οι νεκροί αιχμάλωτοι των στρατοπέδων πού δεν έχουν καταγραφεί. Οι Πόντιοι γενοκτονήθηκαν με τις ατελείωτες πορείες του θανάτου, οι Μικρασιάτες με τα στρατόπεδα αιχμαλώτων και τις ατελείωτες πορείες. Και στο λιμάνι της Σμύρνης, στους δρόμους της σφάζονταν γέροντες,

παιδιά, γυναίκες μέσα σέ αίσχιστες θηριωδίες των βάρβαρων στιφών των νικητών, σέ μία νίκη πού τους ήλθε ανέλπιστα. Και τα πολεμικά πλοία των δήθεν συμμάχων αραγμένα στο λιμάνι, στέκονταν άπραγα και ουδέτερα και τα πληρώματά τους έβαζαν μουσική στην διαπασών γιατί, λέει, τους ενοχλούσαν οι θρήνοι και οι ολοφυρμοί των αθώνων θυμάτων πού εκλιπαρούσαν για βοήθεια. Κι όποιος έφθανε απελπισμένος ως εκεί αντί να τον μαζέψουν επάνω του τσάκιζαν τα χέρια. Αυτοί οι σύμμαχοι είχαν προ έτους, το 1921, γίνει σύμμαχοι του Κεμάλ, οι Ευρωπαίοι του Διαφωτισμού. Δήθεν φίλοι μας τότε και τώρα. Ενοχλούσε τους Ευρωπαίους και τα συμφέροντά τους η Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών φοβούμενοι την αναβίωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας και την πολέμησαν με αίσχιστο τρόπο. Το ίδιο έπραξαν και στην Κύπρο με την τουρκική εισβολή το 1974. Μα το ίδιο δεν πράττουν και τα τελευταία 8 χρόνια σέ βάρος της πατρίδος μας;

Πηγή: kars1918.wordpress.com

Και παραπέρα εκεί στο γήπεδο του ιστορικού συλλόγου “Πανιώνιος” υφίσταντο απίστευτα και πρωτοφανή μαρτύρια. Εκατοντάδες ιερείς και χιλιάδες άπλοι Έλληνες θανατώθηκαν βίαια από φανατισμένους Τούρκους ανθέλληνες. Έκτοτε, ο τόπος αυτός έχει στοιχειώσει και πλέον Τούρκου πόδι δεν πατά, γιατί οι βασανισμένες ψυχές τους βοούν και τις ακούν. Και παραπέρα από το γήπεδο βρίσκεται το ελληνικό κοιμητήριο, όπου κατέφυγαν να σωθούν τα γυναικόπαιδα καλώντας τους νεκρούς απελπισμένα να βγουν για να μπούμε εμείς οι ζωντανοί, φώναζαν. Κάποιος Τούρκος βρήκε εκεί στέγη και το φυλάει, άραγε από ποιες τύψεις κυνηγημένος; Και η Ελλάδα καταρρέουσα δεύτερη φορά, η πρώτη το 1914, δεν μπορούσε να βοηθήσει αυτές τις ταλαίπωρες ψυχές και στο μεγάλο δράμα

τους βρήκαν, όχι όλες ασφαλώς, σωτηρία από ένα ταπεινό και άσημο μεθοδιστή Αμερικανό ιερέα τον Τζέννινγκς, πού με τεχνάσματα προς ελληνική κυβέρνηση, Αμερικανούς και Τούρκους κατόρθωσε να σώσει 40.000 από αυτούς τεθείς επικεφαλής, άκουσον, άκουσον! ελληνικού στολίσκου. Βοήθησε και ένας Γιαπωνέζος πλοίαρχος πού τυχαία βρέθηκε στο λιμάνι και άδειασε το εμπόρευσμά του από πορσελάνες στην θάλασσα και έσωσε μερικές χιλιάδες από τον βέβαιο θάνατο. Το ίδιο και ένας Ιταλός πλοίαρχος. Οφείλουμε να αναφέρουμε τις 3 αυτές περιπτώσεις, έκφρασης ανθρωπίνης αξίας.

Τα ίδια και στο Αϊβαλί. Βρήκε το θάρρος και έγραψε τα εκεί συμβαίνοντα και τα της φρικτής αιχμαλωσίας του ο Ηλίας Βενέζης στο κλασσικό έργο του Νο 31.328, Το Χρονικό της αιχμαλωσίας, επιστρέφοντας από την αιχμαλωσία του. Παντού τα ίδια τραγικά και ανήκουστα στην Πέργαμο, στην Προύσα, τα χωριά της Σμύρνης, Φώκεια, Βουρλά, και πετρώνει ο νους και η καρδιά να τ' ακούει ή να τα διαβάσει, όσα δηλαδή εγράφησαν από ιδιόκους μας πού βρήκαν το θάρρος να τα γράψουν αυτόπτες μάρτυρες στην Σμύρνη, όπως ο διευθυντής της Υ.Μ.Σ.Α. της Σμύρνης E. Fischer, η γιατρίνα Λαβζού, ο Διευθυντής της Αμερικανικής Σχολής M. Millev, πρόσφατα ο Άγγλος ερευνητής Gais Milton και κυρίως ο τότε Αμερικανός πρόξενος στην Σμύρνη Georges Horton πού έφριξε με τα όσα έβλεπε και έγραψε ότι στην ανθρωπότητα πρώτη φορά συνέβαινε τέτοιας εκτάσεως γενοκτονία.

Και δεν ήταν η μόνη φορά όσα υπέστη ο Μικρασιατικός Ελληνισμός τον 20ό αι. Είχε προηγηθεί και ο μεγάλος διωγμός του 1914, όταν άρχισε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, όποτε οι Τούρκοι με την συνέργεια και υποδείξεις των Γερμανών εξανδραπόδισαν τον Ελληνισμό της Αιολίας και της Ιωνίας. Τότε 150.000 ψυχές πήραν τον δρόμο της εξορίας με τα περίφημα τάγματα (αμελέ ταμπουρού). Αυτοί δεν γύρισαν ποτέ, άλλοι πάλιν περίπου 150.000, μπόρεσαν να σωθούν φεύγοντας προς τα νησιά του Αιγαίου.

(συνεχίζεται)